

ל' תשרי ה'תשע"ז 20.10.16

מגזין מס' 449

ערב שבת פרשת נח/ראש חודש מר חשון

קשר-שבועי מאת הרב יאיר קלב

החייב כסנא

לחמם את העולם

כל אדם הוא 'צמח עדין' הזקוק לקירבה וחום כנים, אמיתיים... ובמובן עיקרי זה כולנו אחים. העדות החותכת לכך מזדקרת דוקא מתוך המצבים בהם חש היחיד את עצמו ניצב אין אונים לבדו מול מציאות של עולם קר ומנוכר. תחושה זו, שלעתים קשה היא עד ללא נשוא, היא כאבו היותר פנימי של הזולת, בדיוק כפי שהיא הכאב היותר פנימי הפרטי שלי, בשווה ממש.

אלא שבעולם הזה, באמת, רק אדם חזק יכול להעניק חום! אדם חזק, על פי תורת החסידות, הוא מי שאינו מניח להרגשת המאויימות הטבעית מהחיים (הממלאת את התודעה בטענות למכביר כלפי כל "האשמים לדעתי"...), לשאוב אותו לחיי הישרדות והתגוננות מכווצי נפש. ובמילא באדם כזה נותרים כוחות מרובים, המתפנים בעבור טובתו האמיתית של הזולת... ובזה, כבדרך פלא, וכמעין המתגבר, מחזק הוא במו ידיו את היכולת (הגנוזה בכח בשלימותה בתוככי כל אדם באשר הוא) לייצר בעבור עצמו איכות חיים של 'אור טוב'. וכל זה בזכות מאבקו להמשיך בעולם הזה אנרגיה חיובית ע"י נתינת מקום לזולת... וזהו הכלל: מי שזקוק לחום צריך לתת מעצמו חום לאחרים!!! ואם כן, יהודי יקר - 'תביא חיוך'...

לוח שיסורים

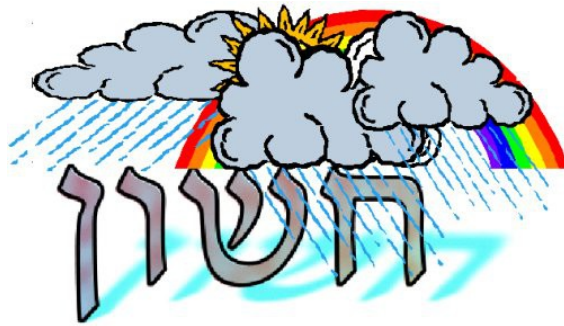
"לא רק קביעות בזמן אלא גם קביעות בנפש..." (אדמו"ר הזקן) - היינו שיש לקבוע עתים ללימוד התורה, ליצור 'דופק לימודי' קבוע, ביום ובשעה, עד אשר יגלה האדם כי, לאמיתו של דבר, התורה היא לחם חוקו ומזון הנפש...

בימים האלה מקיים הרב כלב שיעור שבועי קבוע מידי יום חמישי בשעה 21:30 במושב חמד שבמרכז הארץ. השיעור משודר בזמן אמת בשידור חי באינטרנט, באתרנו: www.tanyaor.com.
הכניסה לישוב בכביש (מס' 412) המוביל מבית דגן לאור יהודה, רח' הזית 83 בבית הכנסת שבחצר משפחת שרעבי. התכנסות (כיבוד ושתייה קלה מ-20:45) במושב חמד, לפרטים נוספים: שי גרציק 052-4-446-144

[בכניסה למושב חמד - ישר עד הכיכר, בכיכר שמאלה לרח' הזית - לקראת סוף הרחוב, לפני הכיכר הבאה - הזית 83 מצד שמאל. חניה בשפע מאחורי בית הכנסת שבהמשך שביל הכניסה לחצר]

לחיות עם הזמן... (אדמו"ר הזקן) - היינו שבכל זמן זמן מתרחשת פתיחת שער רוחני, דרכו יורדים לעולם הזה אור ושפע מיוחדים, אשר יש להכין כלים כדי לקלוט 'גשמי ברכה' אלה ולתרגמם למעשים עד אשר תואר, באופן ממשי, סביבתנו המיידית בגוון המסוים של נתינת הכח הטמונה באותו זמן.

בהגיע חודש חשוון, כאשר מתחילים ימי המעשה של כל השנה - מעשה דייקא (דוקא), שהוא הכח היותר תחתון במדרגה, והרי כל מה שלמטה יותר, הולך ופוחת ענין ההתכללות והולך וגובר הפירוד - צריכים בני ישראל לקחת עמם את ההתאחדות וההתכללות של חודש תשרי ולהמשיכה על כל השנה כולה. ובפשטות - שלא יהיה פירוד אצל בני ישראל בין איש לרעהו, ועל דרך זה אצל כל אחד ואחד מבני ישראל גופא - שלא יהיה פירוד בין נפשו האלוקית לנפשו הבהמית, ועד שפועלים ענין האחדות גם בארץ (מדברי הרבי מליובאוויטש נשיא דורנו).

חודש חשוון הינו החודש השני בשנה למניין החודשים מתשרי, והשמיני למניין התורה מניסן. במקרא נקרא החודש בשם "החודש השמיני" או "ירח בול". מזלו של החודש הוא עקרב - "שבימים אלה צמא העולם לגשם כעקרב שהוא צמא למים". כיון שבחודש זה אין ימי שמחה ומועד ואף ארעו בו כמה צרות רעות ומרות לישראל, ניתוספה בשל כך תוספת לשמו - **מר חשוון**. טעם נוסף ועיקרי לשם זה, על שם מי הגשמים שהעולם מצפה וצמא להם בחודש זה.

"מר" משמעותו טיפת מים, ככתוב "הן גויים כמר מדלי" (ישעיהו מ').

בחודש חשוון, בתום שבע שנות עבודה, נשלימה בנייתו של בית המקדש הראשון על ידי שלמה המלך, ככתוב "ובשנה האחת עשרה בירח בול הוא החודש השמיני כלה הבית לכל דבריו ולכל משפטיו, ויבנהו שבע שנים...". עם בניית בית המקדש, רוכזה לראשונה עבודת ה' במקום אחד, ונוספה קדושה לקדושתה של ירושלים. עיר הקודש הפכה מאז למרכז הרוחני של ארץ ישראל שממנו יוצאת אורה לעולם כולו.

להלן הימים המיוחדים בחודש חשון, אודות חלקם נרחיב את הדיבור לכשיהיו סמוכים יותר:

ב' חשון – מיום זה והלאה אומרים 'תחנון' כרגיל.

ז' חשון – מבקשים על הגשמים – לקראת החורף הקרב אנו מזכירים בתפילת העמידה בקשה מאת ה' על הגשם. את הבקשה הראשונה לשנה גשומה, הנקראת אזכרת גשמים, התחלנו להזכיר כבר בחג שמחת תורה. אמנם כדי להקל שיבתם של עולי הרגל לביתם (אלו שעלו לירושלים בחג הסוכות ממקומות מרוחקים), נדחתה בקשת הגשמים בפועל ע"י חכמים לז' חשון, עד שאחרון עולי הרגל יגיע לביתו. בקשת הגשמים תיאמר בתפילות חודשי החורף עד חג הפסח (אזי נתחיל לבקש אודות ירידת הטל בחודשי הקיץ).

י"א חשון – יום פטירת רחל אמנו אשת יעקב שנפטרה בהיותם בדרכם לארץ ישראל ונקברה בבית לחם, ככתוב "ותמת רחל ותיקבר בדרך אפרתה, היא בית לחם...".

בספר ירמיהו מסופר אודות תחינת רחל לה' המבקשת רחמים על בניה שעה שיעברו בסמוך לקברה, מובלים על ידי כובשי ארצם אל גלותם בבבל – "כה אמר ה', קול ברמה נשמע, נהי, בכי תמרורים, רחל מבכה על בניה, מאנה להינחם... מנעי קולך מבכי ועינייך מדמעה, כי יש שכר לפעולתך, נאום ה', **ושבו בנים לגבולם**".

כ' חשון – יום הולדת אדמו"ר מוהרש"ב, רבי שלום דובער (השישי בשושלת אדמו"רי חב"ד), בשנת תרכ"א.

ויעקב הלך לדרכו

היציאה מתקופת החגים המרוממת בחזרה אל טרדות החיים שבעבודת היום יום של השנה החדשה, מצריכה גיוס כוחות נפש מחודשים. מסיבה זו הכרזנו במוצאי שמחת תורה וכן במוצאי שבת בראשית בבתי הכנסת: "ויעקב הלך לדרכו".

הרבי מליובאוויטש מדגיש בכמה וכמה משיחותיו ואגרותיו, אשר כל אחד ואחד מישראל (שבכל דור ודור, בהיותו מבני בניו של יעקב אבינו, הרי בדרכו היחודית) הוא שליחו וממשיך דרכו של 'ישראל סבא'. ואם כן, כראוי לכל 'שליח' הראוי לשמו, עלינו להמשיך ולהתמקד כמיטב יכולתנו בעשיית מה ש'מונח' לפנינו מבלי לדאוג יתר על המידה. כי מלבד זאת שהדאגה (כשהיא מוגזמת) מקלקלת את ה'צינורות', הנה באמת, הרי כבר נוכחנו-ראינו אין ספור פעמים עד כמה מוקפים אנו במתנות שמים, כמו בניסי ניסים, לאחר השתדלות כנה מצידנו, נעשים כמאליהם כל עניני השליחות של כל אחד ואחת מאתנו בהשגחה פרטית גלויה ומוחשית לכל אורך הדרך!

ובנימה אישית, בפעם הבאה שנתראה, אנא, העלה חיוך... אפילו אם לפי שעה אינך יכול כעת לחייך באמת, אלא רק בקבלת עול... כי החיוך הוא מאור פנים, קרן אור מחממת – עדות אנושית ל'שמש' (ה' – המביאה) מרפא בכנפיה'...

הסיפור השבועי

רסיס בוויטרינה

כעת נעו החיילים בדממה, קשובים לכל רחש. הם ידעו כי האויב מחפש אותם, ונזהרו בתנועתם לבל ייחשפו. במהרה התקבל דיווח על קבוצת מחבלים הנמצאת בקרבת מקום. על הכח הוטל לפגוע בה, והאנשים החלו לנוע בטור, ובראשו המפקד.

לפתע נשמע קול נפץ. המפקד נפגע מירי והתמוטט. שלושה חיילים שהיו עמו מיהרו לעברו, ואז נורו לעברם טילים. גם הם נפגעו. סגנו של המפקד, שתפס את הפיקוד, הורה לארי ולחבריו, שהיו הבאים בתור, לצאת ולגרור החוצה את הנפגעים. החשש מפני חטיפה היה גדול.

ארי וחבריו לא חשבו פעמיים. הם זינקו אל תוך התופת. מכל עבר נשמעו פיצוצים. שריקות הכדורים חלפו ליד אוזניו ממש. הסכנה היתה מוחשית מתמיד. אלא שמוחו היה מרוכז בדבר אחר: להביא את הפצועים למחסה.

הפגזים הומטרו עליהם ללא הרף. ארי וחבריו חשו כברוויזים במטווח. אולם ראו זה פלא: דוקא המתחם שאליו היו צריכים להגיע כדי לחלץ את חבריהם – לא נפגע. הם נעו בזהירות אך בנחישות, צעד אחר צעד, ולפתע החריש את אוזניהם פיצוץ עז: שלושה פגזים נפלו בדיוק במקום שבו היו כמה רגעים קודם לכן.

ההפגזה לא פסקה לרגע. ארי וחבריו נסוגו לאחור. לחרדתו הבחין באחד מחבריו, ששבוע קודם לכן חגג ברית מילה לבנו הבכור, שאפוד המגן שלו משוסע מפגיעת רסיס. ארי מיהר אליו, וגילה לשמחתו שבנס לא ספג פגיעה.

החיילים חתרו אל היעד, חברו אל הפצועים, והצליחו למשוך אותם מזירת הדמים.

בכל ערב שבת, כאשר ארי פולד ניגש אל הוויטרינה שבביתו כדי להוציא מתוכה את הפמוטות, הוא מעיף מבט בגוש פלדה, בקוטר שבעה סנטימטרים, המונח שם, ומודה על הנס.

זה קרה בקיץ תשס"ו. אלה היו ימי מלחמת לבנון השנייה. צו שמונה שקיבל זמן קצר אחרי פרוץ המערכה לא הפתיע אותו. היה ברור לו כי כאיש מילואים ביחידה קרבית ייקרא גם הוא למלחמה הקשה בלבנון.

המשימה שהוטלה עליו ועל חבריו היא לצאת למסע רגלי של שלושים וחמישה קילומטרים אל תוך לבנון. כל הדרך ריחפה עליהם סכנת ההיתקלות במחבלים, ששרצו בכל פינה.

החיילים עשו לעצמם מנהג, ובכל יום היו מתכנסים וקוראים בדבקות מצמרת את נוסח הווידוי. לא היה צורך בנימוקים. רבים מהחיילים לא ניהלו אורח חיים דתי, אך כעת התעוררה בהם הנשמה היהודית והם הצטרפו לתפילה.

בשעת לילה מאוחרת הושלמה הצעידה. הפלוגה התמקמה בשטח, כאשר במזרח החלו לנצנץ קרני שמש ראשונות. ארי וחיילים דתיים נוספים מיהרו לפתוח את תרמיליהם ולהניח תפילין. הם עשו זאת בחופזה, מתפללים במהירות תפילה קצרה, דרוכים וזהירים.

להפתעתו של ארי, גם לוחמים שאינם שומרי מצוות ביקשו להניח תפילין. אחד מהם נקשר כל כך לתפילין, עד שפעם אחת, כשיצאו לפעילות מבצעית כלשהי, התברר כי שכח את התפילין בבסיס. האיש לא הניח למפקדיו, עד שסבו על עקבותיהם וחזרו לבסיס כדי להביא את התפילין. "בלעדיהן אינני יכול להילחם", הסביר.

הימים חלפו. על ארי עברו שבועיים קשים של לחימה, שבמהלכם איבד חבר לגדוד. למרבה הנס, דוקא במתקפה הקשה שחווה לא היו חללים.

רק אחרי המלחמה התיר לעצמו לעכל את החוויה המסעירה ואת הנס הגדול שאירע לו. ארי הרהר במשמעות הצלתו, וביד ה' שהותירה אותו בחיים. הוא החליט לעזוב את עבודתו המצליחה, לשוב לשיבת 'נתיב אריה' שבה למד, ולהקדיש את השנים הקרובות ללימוד התורה.

כיום הוא עובד בעמותת 'עומדים ביחד', שמסייעת ללוחמי צה"ל, וזאת בעקבות הסיוע שקיבלו מהם הוא וחבריו באותה מערכה קשה. "יש לנו בבית הרבה כלי כסף שאני יכול לוותר עליהם", הוא אומר, "אבל לא על הרסיס הזה, שהוא עדות לנס הגדול שקרה לי, עדות ללידתי מחדש".

כשהושלמה הנסיגה, מיהרו הרופאים לטפל בפצועים. חובש זינק לעבר ארי. "שכב על הרצפה", הורה לו. ארי סירב. "לא נפגעת", אמר, ליבו עדיין הולם. החובש הביט בו בעיניים משתאות. "התרמיל שעל גבך מחורר לגמרי!", אמר לו.

באותו רגע עלתה בדעתו המחשבה שמא נפגע, אך לקה בתסמונת נפוצה של אי-תחושת כאב בדקות הראשונות לפציעה. ואכן, החובש הסיר את התרמיל מגבו של ארי והבחין בקילוח דם מגבו. ארי נחרד מהמחשבה על פגיעה בעורק מרכזי. החובש חתר למוקד הפגיעה, ואז נפערו עיניו בתדהמה.

"לא ראיתי דבר כזה!", לחש. הוא קירב לעיניו של ארי רסיס פלדה בגודל שבעה סנטימטרים, ואמר: "הרסיס הזה שרט לך את הגב, ונעצר. היה לך נס גדול!". התברר שהרסיס חדר את האפוד, אך לא חדר לעומק גופו.

(מתוך העלון השבועי **שיחת השבוע**)

עזרו לנו, להמשיך בעשייה!

טל' 052-5675770

עמותת "תניא - מודעות עצמית ביהדות" צריכה את העזרה שלך!

”זאת התורה אדם” (במדבר יט', ד)

כשם שבאדם ישנם גוף ונשמה, כך גם בתורת ישראל ישנם גוף התורה (פשט הכתוב-’נגלה’) ונשמת התורה (פנימיותה, סודותיה ורזיה-’נסתר’). במדור זה מובא פרוט נושאי הפרשה על פי ’נגלה’, ובמדור שלאחריו יובא ביאורה של נקודה או של מספר נקודות מן הפרשה על פי פנימיות התורה.

נקודות עיקריות בפרשת נח

תיבת נח

הקב”ה רואה ”כי השחית כל בשר את דרכו על הארץ” ומחליט להביא מבול אשר ישמיד את כל היצורים שעל פני האדמה. הוא מצוה את נח (דור עשירי למין האנושי), הצדיק והתמים היחיד בדורו, לבנות תיבה באמצעותה יינצלו, הוא ובני ביתו וכן נציגים מכל המינים שבעולם החי, מן השיטפון שעומד לשטוף את העולם.

התיבה, כך מצוה ה’, תבנה תאים תאים מעצי גופר, ותצופה בזפת למניעת חדירת מים מבית ומחוץ. אורכה שלוש מאות אמה, רוחבה חמישים אמה וגובהה שלוש אמה (אמה = כחצי מטר). מבנה התיבה הולך וצר כלפי מעלה ומסתתים בגג ששטחו אמה על אמה.

לתיבה תהינה שלוש קומות, חלון אחד ופתח כניסה בצידה. הקומה העליונה למגורי אדם, האמצעית לבעלי החיים והתחתונה לאיסוף הפסולת.

ה’ מצוה את נח להכניס אל התיבה שבע מכל מין מהבהמות הטהורות, וכן די מזון שיספיק לשהות ממושכת בתיבה הסגורה.

נח והנלווים אליו נכנסים לתיבה

כדי לאפשר לאנשי הדור החוטא אולי יתעורר מי מהם בינתיים וישוב בתשובה, מתמשכת בניית התיבה לעיני הבריות על פני 120 שנה. אולם אנשי הדור כלל אינם שועים לאזהרותיו של נח ואף מלגלים על התעסקותו בבניית התיבה הגדולה.

שבעה ימים לפני המבול, שוב קורא האלוקים לנח ומצוה עליו להתארגן לכניסה לתיבה. בגיל 600, מלווה באשתו, בבניו ובכלותיו, מתייצב נח לצד התיבה שבנה ומקבל את פני כל בעלי החיים המגיעים מעצמם בדרך נס אל התיבה. מן הבהמה, החיה והעוף הטהורים מגיעים שבעה שבעה מכל מין – זכר ונקבה, ומבעלי החיים שאינם טהורים שניים מכל מין.

ביום שבעה עשר לחודש מרחשון, בשנת 1,656 לבריאת העולם, מתחיל המבול.

מי המבול

מבול ירידת הגשמים שנמשך ברציפות ארבעים יום, נושא את התיבה מעלה מעלה על פני המים ההולכים וגובהים. גם לאחר שפוסקים גשמי המבול, ממשיכים עדיין מי התהום לנבוע עד אשר מכסים הם חמש עשרה אמות מעל ההר הגבוה ביותר. במשך זמן זה נכחדים כל היצורים שעל פני האדמה, מלבד הדגים.

בתום מאה וחמישים ימי המבול והצפת מי התהום, מתחיל תהליך ירידת המים. אט אט יורדים הם עד אשר נחה התיבה על ראש הר אררט. בחלוף ארבעים יום נוספים פותח נח לראשונה את חלון התיבה ושולח בעדו את העורב החוצה, לבדוק האם ניתן כבר לצאת מן התיבה. אלא שהעורב חוזר מיד. שבעה ימים לאחר מכן שולח נח את היונה, אך גם היא חוזרת. הוא ממתין שבעה ימים נוספים ושולח את היונה בפעם השנייה. הפעם

נח מאריך ימים וחי עד גיל 950 שנה.

שלשלת צאצאי נח ובניו

כאן מפרטת התורה בקצרה את השתלשלות הדורות שיצאו מנח ובניו ומזכירה את העמים שנתהוו וקמו מהם.

מרידת דור הפלגה

במהלך כאלף השנים שלאחר המבול, אף שמתרבים בני המין האנושי, עדיין מרוכזים כולם בבקעת שנוער ומדברים שפה אחת.

ברבות השנים מורדים בני האדם בקב"ה ומקימים מגדל אשר יגיע עד השמים. מבנה אדיר זה יהווה (לפי הבנתם) מקור עוצמה אנושי כתחליף לאלוקות. ה' מונע מהם את מימוש כוונתם, ומבלבל שפתם לשפות שונות על מנת לשבש ולהחליש אחדותם. כתוצאה מכך נפוצים בני האדם מתוך מחלוקות ומריבות לאזורי מחיה נפרדים ומרוחקים זה מזה.

על שם פילוגם ופיזורם נקראים הם 'דור הפלגה', והמקום בו נבללה שפתם נקרא 'בבל'.

עשר דורות מנח עד אברהם אבינו

לאחר סיפור מעשה דור הפלגה ועונשו, ממשיכה התורה ומפרטת את תולדות עשרת הדורות שיצאו מנח. למן שם בן נח ועד לידת אברהם אבינו (באותם ימים היה שמו עדיין אברם). אברם בן תרח נושא לאשה את שרי (הלא היא שרה אמנו... מדברי חז"ל במדרשים אנו למדים פרטים נוספים רבים אודות חיי אברהם: תחילתם תהיה וחיפוש עד שבא להכרה בא-ל אחד, והמשכם מאבק באלילות והפצת שם ה' בעולם).

בסוף הפרשה מסופר אודות יציאת תרח ומשפחתו (בתוכם בנו אברם ואשתו שרי וכן לוט נכדו) מאור כשדים אל ארץ כנען. בהיותם בדרך, מת תרח בחרן והוא בן 205.

מתמהמהת היא, ובשובה לעת ערב עם עלה זית בפיה אל התיבה, מבין נח כי אכן כלו המים. לאחר שבעה ימים נוספים, כאשר שולח הוא שוב את היונה, מוצאת היא הפעם מדרך לרגליה ואינה שבה עוד.

עתה מסיר נח את מכסה התיבה ורואה במו עיניו כי אכן יבשו פני האדמה.

היציאה מן התיבה

ה' מצוה את נח לצאת מן התיבה, הוא ומשפחתו וכל בעלי החיים שהסתופפו בה, על מנת שיתפזרו על פני כל הארץ ויקיימו את העולם מחדש.

בצאתו מן התיבה, בונה נח מזבח ומעלה עליו קרבנות לה' מבעלי החיים הטהורים. קרבנותיו מתקבלים לרצון לפני האלוקים.

עתה מודיעו ה' ומבטיחו אשר גם אם ישובו בני האדם לכסלם ויוסיפו להשחית דרכם, לא יביא עוד מבול וכליה על העולם. כסימן להבטחתו זו נותן האלוקים את אות הקשת בענן.

ה' מברך את בני נח בצאצאים, אשר יפרו וירבו גם הם על פני האדמה, ומתיר להם אכילת בשר בעלי החיים (אך אוסר את האכילה מבושרם בעודם חיים). כמו כן, באותה שעה, נאסרת הריגת אדם על כל בני נח.

נח מתגולל בשכרותו

נח מגדל ענבים ומגלה את טעמו המשובח של היין ושותה ממנו לשוכרה. בראות חם, בנו הרשע, את אביו מתגולל בשכרותו באהלו כשהוא ערום, ממחר הוא לספר זאת לאחיו. שם ויפת, הסולדים מגסותו של אחיהם, נוטלים בגד ונכנסים אל האוהל בהליכה לאחור על מנת לכסות את אביהם מבלי לראותו במעורמו.

כשמקיץ נח מיינו ומבין את אשר התרחש, מקלל הוא נמרצות את חם ומברך את שם ואת יפת.

ההגנה מפני 'מבול' הטרדות

נקודות בעיבוד קל מתוך שיחה של הרבי מליובאוויטש

להוסיף ולבקש

בזוהר מסופר שרב ייסא סבא היה רגיל להתפלל לקב"ה שייתן לו את מזונו, גם בשעה שהמזון כבר היה ערוך ומוכן לפניו על השולחן, ולא היה אוכל קודם שהיה מבקש את המזון. ולכאורה מה מקום יש לבקש את המזון בשעה שהוא כבר כאן?

אלא זוהי הכרתו של יהודי, שהכול תלוי ברצונו של הקב"ה, "המחדש בטובו בכל יום תמיד מעשה בראשית". גם כשיש ליהודי דבר מה, הוא יודע שקיומו בכל רגע ורגע נובע מהקב"ה, ולכן הוא מוסיף לבקש את עזרתו וברכתו. אם הקב"ה לא יחדש את המאכל שלפניו בכל רגע ורגע מחדש, הוא יחזור להיות אין ואפס.

לא לשכוח את העיקר

הכרה זו מסייעת ליהודי לגבור על 'מבול' הטרדות. הוא יודע שלמציאות הגשמית של העולם אין שום קיום משל עצמה, וכי היא תלויה בכל רגע ורגע בחידוש המתמיד של מעשה בראשית. ממילא אין הוא מתרשם מטרדות העולם ואין הוא מניח להן להפריעו מעבודת ה' וממילוי תפקידו בעולם כפי רצונו של הקב"ה.

זו המשמעות הפנימית של הציווי "בא אל התיבה" – שיהודי יקיף את עצמו בתיבות התורה והתפילה, מתוך הנחה ברורה שהן העיקר ושאר כל הענינים אינם אלא אמצעים כדי לסייע לעניני הקדושה. כך נפטרים ממי ה'מבול', הן מ'תהום רבה' והן מ'ארובות השמים', ועובדים את ה' בדרך של "בכל דרכיך דעהו".

הבעש"ט פירש פירוש נצחי לציווי שאמר הקב"ה לנח: "בא אל התיבה". על פי פירושו של הבעש"ט, זו העצה האלוקית לכל מי שרוצה להינצל מ'מבול' הטרדות המציף את האדם – 'להיכנס' אל תוך ה'תיבה' – תיבות התורה והתפילה. כשיהודי מקיף את עצמו באתיות הקדושות של התורה והתפילה, הן מגינות עליו מפני 'מבול' הטרדות.

כיצד מעניקות תיבות התורה והתפילה הגנה מפני ה'מבול'? זאת אנו יכולים לראות בסדר החיים של יהודי מדי יום ביומו. כאשר הוא קם בבוקר, ונדרש להגנה מפני הטרדות היומיות, הוא מקבל את הסיוע מהמילים הקדושות שבהן הוא פותח את יומו. הוא פותח באמירת "מודה אני לפניך... שהחזרת בי נשמת", ולאחר מכן הוא מברך את ברכות השחר ומודה לקב"ה על כל פרט ופרט.

הכול ביד ה'

בראש ובראשונה מודה יהודי לבורא העולם שחיות נשמתו היא אך ורק מהקב"ה. בכך נקבע היסוד שכל דבר נתון בידו של הקב"ה בלבד. אחר כך באה הכרה זו לידי ביטוי בכל הפרטים: "פוקח עיוורים", "מלביש ערומים", "זוקף כפופים" וכו'.

לכאורה על מה הוא מברך? והלוא כל הדברים הללו כבר נתונים לו. כשהוא מברך "מלביש ערומים", כבר יש לו בגד ללבוש. כשהוא מודה לקב"ה על שהוא "פוקח עיוורים", הלוא הוא כבר רואה את העולם ועיניו פקוחות. אלא זהו ביטוי להכרה שחדרה בלבו, כי כל המציאות נוצרת ומתהווה בכל רגע ורגע מהקב"ה.

(מתוך הספר "שלחן שבת",

על פי 'לקוטי שיחות' כרך א')

נח, אברהם, משה ודוד

נקודות בעיבוד קל מתוך שיחה של הרבי מליובאוויטש

שבין אדם לחברו, ובתחום זה היה נח צדיק תמים. אולם שלימות בדברים שבין אדם לחברו אין בה די להביא את העולם לתכליתו האלוקית, ואין זו אלא מניעת שיבושו של העולם ואי פגיעה במהלך החיים התקין של העולם. לכן עבודה זו אינה נחשבת "לכלום" לעומת עבודתם של אברהם, משה ודוד, ששלימותם היתה לא רק בדברים שבין אדם לחברו, אלא בעיקר בחיבור העולם עם הקדושה האלוקית – אברהם הפיץ בעולם את האמונה בא-ל אחד; משה קיבל את התורה, שנועדה לקדש את העולם; ודוד הכין את התשתית לבית המקדש, שבו שרתה השכינה.

עבודה מהכרה

ההבדל בין נח ובין אברהם, משה ודוד התבטא בהיבט נוסף. עבודתו של נח נבעה בעיקר מיראה. אזהרתו לבני דורו היתה מבוססת בעיקר על הפחד מפני המבול. אפילו עליו עצמו מספר המדרש: "נח מחוסר אמונה היה; אילולי שהגיעו המים עד קרסוליו, לא נכנס לתיבה".

לעומת זאת, עבודתם של אברהם, משה ודוד נבעה מתוך הכרה פנימית עמוקה בגדולת ה', והכרה זו הופצה על ידם לכל העולם. לכן דוקא עבודתם הציבה את היסודות לתיקונו האמיתי של העולם ולהבאתו לתכליתו.

השלימות המלאה של העבודה הזאת תהיה על ידי "מלך מבית דוד", משיח צדקנו, שיתקן את העולם כולו לעבוד את ה' ביחד, עד שגם אומות העולם יאמרו: "לכו ונעלה אל הר ה', אל בית אלוקי יעקב, ויורנו מדרכיו ונלכה באורחותיו".

"נח איש צדיק, תמים היה בדורותיו" (בראשית ו', ט') כשהתורה מתארת את צדקתו של נח, היא מדגישה: "נח איש צדיק, תמים היה בדורותיו". על כך דורשים חז"ל, שרק בדורו נחשב צדיק ולא לעומת דורות אחרים. הזהר מפרט שלושה דורות של צדיקים שלעומתם נח "אינו נחשב לכלום": דורו של אברהם, דורו של משה ודורו של דוד.

מהי הסיבה שמשווים את נח דוקא לשלושה דורות אלה ולא לדורותיהם של צדיקים אחרים?

עולם חדש

ההסבר טמון בכך, שאצל כל שלושת הצדיקים הללו (אברהם, משה ודוד) התחיל שלב חדש בבניין העולם. אברהם, היהודי הראשון, פתח את השלב שבו מופיע בעולם עם ישראל ומתחיל במילוי תפקידו. משה הביא לעולם את התורה, וממנו והלאה ניתן הכח לקדש ולזכך את העולם על ידי התורה. דוד המלך פתח את תקופת המלכות, שעיקר עניינה – להמליך את הקב"ה למלך על העולם.

גם נח פותח תקופה חדשה בבריאה – העולם שלאחר המבול. המדרש אומר, שכשיצא נח מהתיבה "ראה עולם חדש", ובו התחיל למעשה ביסוסו של העולם המתוקן. אולם עבודתו של נח היתה רק בדרגה של התחלה, ואין היא נחשבת "לכלום" לעומת עבודתם של אברהם, משה ודוד (ולכן ראשי התיבות 'אדם' – אברהם, דוד, משה – , כי על ידם באה בריאת האדם לידי שלימות).

התכלית – קדושה

צדקתו של נח היתה בעיקר באותו תחום שבו הרשיעו וחסאו בני דור המבול. הללו היו מושחתים בעניינים

(מתוך הספר "שלחן שבת",

על פי 'לקוטי שיחות' כרך ל"ה)

חסידות על הפרשה נח

רבים' של עסקי הפרנסה ישטפו אותו.

(מתוך 'ליקוטי שיחות', כרך א')

צדיק בכל דרכיו "נח איש צדיק תמים היה בדורותיו"

צדיק - צדקתו בקיום רצון ה' יתברך היתה באופן
דתמים - בתמימות ובשלימות, במשך כל היום, לא רק
בשעה שלמד והתפלל אלא גם בשעה שאכל ושתה וכו'.

(משיחת הרבי מליובאוויטש נשיא דורנו)

כשמתמקדים בעיקר מתעלה גם הטפל "בוא אתה וכל ביתך אל התיבה"

הפירוש ב'לבוא' אל תיבות התורה והתפילה הוא -
ידיעה ברורה ומוחלטת שהעיקר הוא תורה ותפילה,
ואילו כל שאר עניני האדם הגשמיים (כדוגמת פרנסה)
טפלים ומשניים.

בשעה שהכרה זו קבועה בנפש האדם - אזי גם
העיסוק הטפל והמשני עצמו נהפך להיות חלק מעבודת
הבורא (או על כל פנים אמצעי לה), ואין חשש שה'מים

The screenshot shows the website interface for Tanya.org. At the top, there is a navigation bar with the site's logo and menu items. Below that is a large video player with a play button and a title in Hebrew: "הרב אהרן לייב - ספר התניא בווז...". To the right of the video player is a calendar for the month of Tammuz 2017. Below the video player is a grid of video thumbnails, each with a title and a play button. The thumbnails are arranged in three rows and three columns. On the right side of the grid is a QR code. At the bottom of the page, there are more navigation options and social media links.

התחדשנו!

בוטאו לבקר

באתר המשודרג

www.tanya.org

גם ביו-טיוב ובפייסבוק:
בלוגים מצולמים וניגונים (באיכות HD)

סדר הנגיף

עזרה ראשונה לנפוש

תניא
מודעות
עצמית
ביהדות

YouTube f

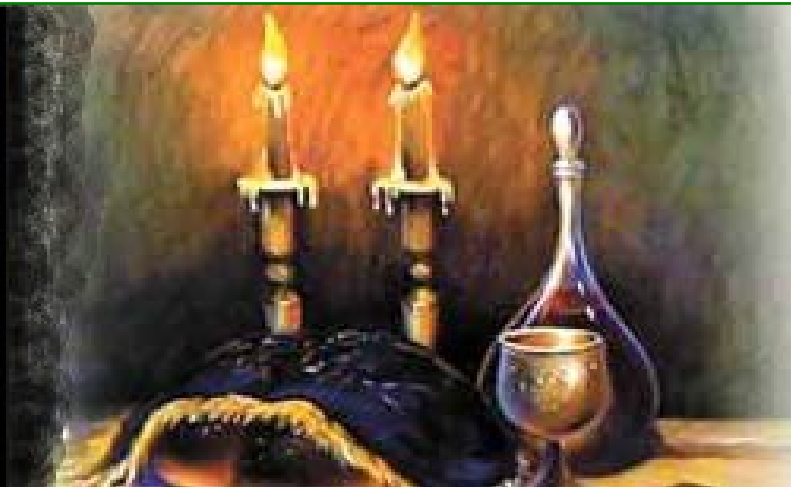
שבת שלום וחורף בריא!!!

ליקוט, רעיונות, ועימוד: חי דמארי
כתיבה, עריכה, והגהה: הרב יאיר כלב
להערות, הארות, הצעות או תיקונים, אנא כתבו לנו
tanyaor4u@gmail.com

הרבי מליובאוויטש הנהיג ועודד שכל אשה ובת (מגיל רך
ביותר ולפחות מגיל 3) תדלקנה נרות שבת וחג.

צאת השבת	הדלקת נרות	עיר (שעון קיץ)
18:37	17:26	י-ם
18:39	17:40	ת"א
18:38	17:31	חיפה
18:40	17:44	ב"ש

נהנתם? העבירו הלאה, לזכות עוד ועוד יהודים בהרחבת המודעות למקורותינו.

נא לשמור על קדושת הגיליון